

Frfofotavi gospod netopir Frfofotir se preseli

»Zdi se mi, da se Zemlja hitreje vrti. Že spet je pomlad, pa smo komaj dobro nazdravili novemu letu.« je tuhtala gospodična med pometanjem dvorišča svoje hišice v zadnji dolini pod Triglavom. Opoldansko sonce je prav prijetno žgečkalo njene gole noge in ogrevalo bližnje skale, hkrati pa je ven zvalo tudi mnoge pohodnike.

»Mami, glej kužka, ki spi na soncu pred hiško,« je zaklicala deklica sredi poti in za rokav povlekla mamo.

»Aha, vidim, ga, ja. Kar pusti ga, naj počiva!« Mama je v tistem zagledala gospodično, za katero je kazalo, da čaka prav njiju tam pred vrati hišice ob cesti.

»Dobro jutro, kam pa kam?« ju je ogovorila neznanica.

»Proti Luknji jo mahava, proti Luknji,« sta se oglasili obe v en glas.

»Imenitno! Vreme je kot nalašč za tak podvig. Le uživajta!« jima je privoščila gospodična.

Planinki sta ji pomahali v pozdrav in hiteli naprej, ona pa je obstala na pragu in oprezala za prišleki, saj ji je postajalo dolgčas. Vedno je prijazno odzdravila vsakomur, ki jo je pozdravil, in vsaj pokimala tistim, za katere se je zdelo, da so jezik pozabili doma. Kajti v planinah je pozdravljanje stara, posnemanja vredna navada.

Tu in tam je pozdrav prerasel v krajši pomenek. Prav tistega jutra je gospodična izvedela, da se Bruno in Orlando, zamejca iz Benečije, odpravljata proti Prehodavcem, očka z malo Špelo in Šmonom pa le do konca doline, ker so v avtu pozabili malico ...

Slednjič se je gospodična vendarle naveličala ogledovanja za pohodniki in se napotila naravnost v razmetano kamro. S tako vnemo se je lotila pospravljanja in čiščenja, da je celo omaro odmaknila od stene.

Takrat ga je zagledala. Majhen črn cmok, viseč v najtemnejšem kotu pod stropom.

»Le kaj je to?« je pomislila.

V tistem pa je tisti črni le-kaj-je-to lagodno razprl svoje opnaste peruti, zacvrlikal in brezglavo poletel po prostoru.

»Cviii, cviii, cviii,« je glasno cvrlikal črnuh, ampak gospodičnino uho ni zaznalo ničesar.

So pa tisti visoki toni prebudili Dixie pred hiško, da je brž pritekla k odprtemu oknu, se povzpela na prednji taci in pogledala v kamro.

»Hej, ti le-kaj-je-to, nehaj se dreti po moji sobi, si slišal? Vau, vau,« se je repenčila psica, ker ji je tisti visoki glas dražil občutljiv pasji sluh.

Ampak vse je kazalo, da je glasnež gluha, saj se na njeno hudovanje sploh ni odzval in je še naprej predirljivo cvrlikal.

Dixie se je razhudila. Divje je zalajala, ko je neznanec zakrožil nad njeno glavo in se ustavil tik pred njenim smrčkom, preden je z visokim glasom spregovoril:

»Cviii, cviii, zakaj pa si tako glasna? Slep sem res, slep, gluha pa ne! In tudi noben le-kaj-je-to nisem, ampak čisto pravi netopir, da veš! Moje ime je Frfofotir. Sem spoštovani gospod Frfofotir Tretji Kaniński, iz slovite netopirske družine Chiroptera.

»Netopir?! Ja, zakaj pa si v moji sobi? Saj netopirji vendar živite na prostem?« se je začudila psička.

Nepovabljeni gost ji je potrpežljivo razložil, da je v sobi, ki si jo, vsaj kolikor je njemu znano, kužka deli z gospodično, pristal po čistem naključju, potem pa v njej prespal vso zimo. In bi najbrž še malo podremal, če ga ne bi lastnica zbudila s svojim pospravljanjem.

Frfofotir je poslušalki pojasnil, kako je nekega

jesenskega večera, slep kot je, namesto mimo hiše pomotoma poletel naravnost vanjo, saj so bila vrata na stečaj odprta. Gospodična je v karmro spuščala še zadnje jesenske žarke nizkega sonca. Dremala je pod mogočno smreko na dvorišču in še sanjalo se ji ni, da je v hišo priletel netopir.

Pitbulka in gospod Frfotir bi se najbrž še dolgo pomenkovala, če ne bi medtem prišla gospodična. Ko ga je zagledala, se ni prav nič razburila, temveč je brž pokukala v svoj pametni telefon, poguglala in se poučila, da so netopirji slepi in edini sesalci z letalno mrežo. Ta jim s svojevrstnimi krili, imenovanimi prhuti, omogoča letenje. Ker večina oddaja ultrazvočne signale, ki se odbijajo od predmetov v okolici, vsak sliši svoj odmev, zato se mu ni težko izogniti oviri. In tudi plen zlahka ujame ...

Poletni večeri

Netopir Frfotir se je sčasoma kar ustalil v zadnji dolini pod Triglavom. Na veliko gospodičnino in Dixiejino veselje se je naselil v bližnji drvarnici, kjer je prespal vse dneve. Ob prvem mraku pa se je lakotno pognal iz domovanja na zračni lov za neprevidnimi mušicami in žuželkami.

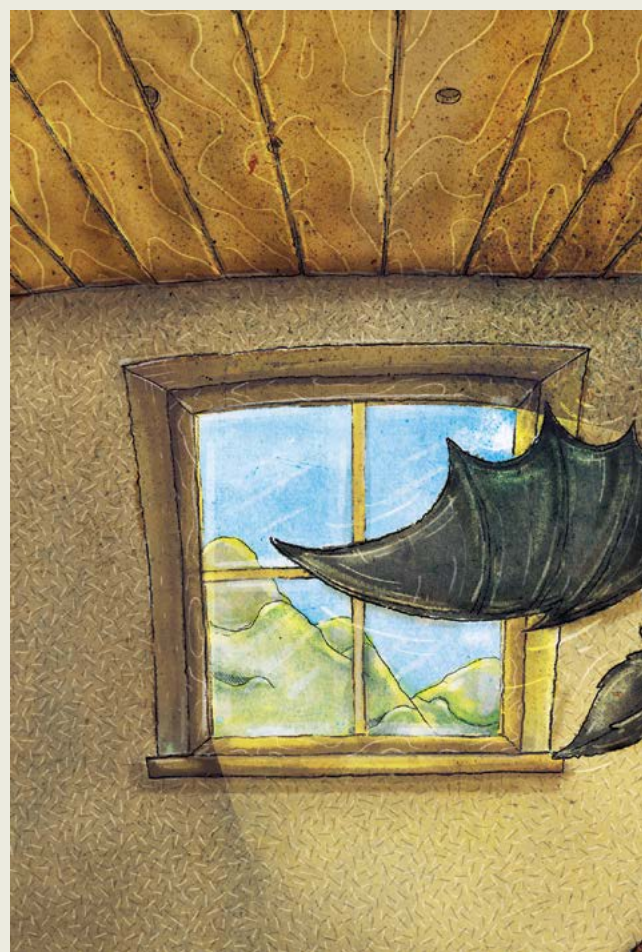
Psička in njena človeška prijateljica sta ob tistem času po navadi posedali na klopi pred hiško. Odganjali sta zoprne mušone in tudi komarje, ki so se v dolini naselili skupaj s turisti. Gospodična je občudovala jasno nebo, žareče gore in prve zvezde na nebesnem svodu, pitbulka pa je netopirčka tu in tam z laježem opozorila na kakšno še posebno tečno muho. Sicer pa gospod Frfotir ni bil ravno strasten krvoses, zato je s svojim dolgim jezikom s slastjo polizal tudi cvetni nektar. Če ga je le uspel najiti! Kajti Frfotir je bil precej frfotav in se je pogosto prenaglil v svojih odločitvah, zato je namesto na cvet večkrat priletel na kakšno neužitno travno bilko. No, lakote tam pod Triglavom kljub temu res nikoli ni občutil, saj je bilo hrane v izobilju.

Glas o gospodu Frfotirju Tretjem Kaninskem, ki bivakira v gospodičnini drvarnici, se je kmalu razširil med domačini in planinci. Mnogi so si neprijavljenega gosta želeli ogledati na lastne oči in gospodična jim je rade volje ustregla. Pokazala jim je režo med deskami, da so skozi jo po mili volji opazovali malega zaspanca, visečega s stropa na kot nit tankih udih.

Ženska je neutrudno širila dober glas o njem in njegovih sorodnikih.

»Nikar se ne bojte netopirjev! Nič hudega vam ne bodo storili. Nobeden se še ni zapletel v lase, saj s svojimi čutili zaznajo nit, tanjšo od najtanjšega lasu. Rajse se spoprijateljite z njimi, saj vam

bodo uničili mnoge neprijetne žuželke brenčelke, ki vas nadlegujejo ponoči. Sploh pa so netopirji zaščiteni, saj so ena najbolj ogroženih živalskih vrst,« je kot nenehno vrteča se gramofonska plošča vedno znova ponavljala gospodična. Slednjič se je vsega skupaj naveličala in na drvarnico pritrdila svojevrsten plakat. Poleg osnovnih podatkov, povezanih z netopirji, je na njem kraljeval Frfotirjev portret. Z razprtim gobčkom, iz katerega so kukali ostrizobki, se je zdel veliko bolj junaški, kot je bil sicer, je razmišljala Dixie, ki je prav zaradi tistega portreta in nenehnega nakladanja o Frfotirjevih dobrih lastnostih postajala ljubosumna. Neprijetna

čustva so se stopnjevala iz večera v večer in nekoč ni veliko manjkalo, da ga ni prišla za vrat. Ampak njegovo življenje takrat še ni viselo na nitki, zato ji ga ni uspelo ujeti, za povrh pa je sčasoma doumela, da je gospodičnino naklonjenosti za vse več kot dovolj.

Jesen se poslavlja

Postarana veverica je hitela z nabiranjem žira pod bukvi. Starčico je že tri noči trgalo v mišicah. To pa je lahko pomenilo le eno: v Pravljicarijo očitno spet prihajata zima in mraz. Tudi vrtni palček je že komaj čakal, da se izza ovinka

pripelje avto z gospodično, saj je v prvih hladnih nočeh poletna vročina povsem minila.

Slednjič je gospodična le privijugala pred hiško in poleg solarnih svetilk na toplo preselila tudi premraženega palčka.

»A te zebe, da si tako posivel?« ga je vprašala. On se je le namrgodil. Izustil pa ni ne bev ne mev.

»Uf, res je že pošteno mraz. Komaj je minilo poletje, pa je že zima tu pod gorami,« je rekla gospodična in se podvzivala v drvarnico po drva.

Kot običajno je pogledala gor pod strop, kjer je navadno spal gospod Frfotir. Ampak tokrat razen praznega stropa tam ni bilo nikogar. Stopila

je položila kamen v obliki srca, se razjokala, posmrknila in se odpravila v hiško. Dixie, ki je ždela pred toplo pečjo, je globoko zazehala in se rado vedno zazrla v skrbničine rdeče oči.

»Moja malomarnost je botrovala Frfotirjevi smrti. Če bi prišla pred mrazom, se to ne bi zgodilo, saj bi zimo spet lahko preživel v hiši. Tako pa ...« se je žalostno pridušala in zahlipala. Psica pa se je tiho ulegla in glasno zasmrčala.

Nova pomlad

Mimo hišice so spet hiteli planinci, saj so jih vse daljši dnevi in spomladansko obarvane gore brez snega zvalili na plano. Tudi gospodična in Dixie sta uživali na prostem vse do mraka. Preden sta se tistega večera odpravili večerjat, pa je pred hiško zacvrlikalo: »Cviii, cviii ...«

»Hov, hov, glej ga glej! A si se končno le vrnil? Gospodična je potočila za polno skodelo solz, ti zanikrni gospod Frfotir. Bolj kot sem ji skušala dopovedati, da nisi umrl, manj me je razumela. Na koncu me je celo obtožila brezčutnosti, vau, vau! Brž se ji zaleti v čelo, da te prepozna!«

Frfotir se je res nemudoma zaletel v gospodičnino čelo. Takoj ga je prepoznala in se ga neznanško razveselila.

Potem je netopir na dolgo in široko razlagal svojo zimsko pustolovščino. Gospodična seveda ni nič razumela, zato pa toliko pozorneje poslušala Dixie.

Tako je razlagal, da je tistega dne, ko razen palčka ni bilo nikogar doma, netopirski pismonoša prinesel telegram, naslovljen na Frfotirja osebno.

V njem je pisalo: »Ljubi naš sorodnik Frfotir Tre-tji Kaninski. Slišali smo, da si se preselil v zadnjo dolino pod Triglavom. Ker se že dolgo nismo srečali, te pred zimsko hibernacijo vabimo, da se nam pridružiš na meganetopirski veselici v domači jami Srnica. Netopirski pozdrav, vsi tvoji.« Premraženemu in lačnemu ni bilo treba dveh povabil. Takoj se je podvzival na srečanje, kjer so ga z navdušenjem sprejeli.

Veselica je trajala več dni in noči. Pili so, peli, jedli in se veselili prihajajoče zime, ko bodo v zavetju tople jame ubežali mrazu. Res so počasi vsi po vrsti otrpnili in zakinkali v trden sen. Tlesna temperatura se jim je spustila na samo deset stopinj Celzija, srce je bilo čisto počasi in tudi vdihovali so le na vsakih devet minut ... Frfotir se je iz zimske odrevenelosti prebudil šele, ko je postalo že pošteno toplo in so ga mušice kar same od sebe začele drezati pod smrkom. Pretegnil je svoje ude, raztegnil prhuti, se poslovil od svojih sorodnikov in odrfrl Pravljičariji naproti. ◉

Netopir Frfotir se je sčasoma kar ustalil v zadnji dolini pod Triglavom. Na veliko gospodičnino in Dixieino veselje se je naselil v bližnji drvarnici. Risba: Jernej Kovač Myint

je globlje v temno drvarnico. Malce je počakala, da so se njene oči privadile na temo, potem pa je začela iskati netopirjeve sledi. Dolgo je iskala in slednjič našla. Med poleni je ležal črn kupček, ki je v obrisih spominjal na netopirja.

»Oh, ti revček, ti! Saj si zmrazil,« se je razžalostila. Skromne ostanke je nežno položila v papirnato vrečko in jo zakopala na travniku. Čez grobek